

Julia Lehnem

DOR
DE
Cipru

Traducere:
Ioan Lăzărescu

NICULESCU fiction

Capitolul 1

Acolo jos este deja Cipru? Marie râdea ușor de ea, fiindcă îi pusese însoțitoarei de bord această întrebare de vreo două ori până acum. Aceasta a negat amabilă, după care Marie și-a apropiat capul atât de tare de lucarnă, până când nasul i-a atins geamul din plexiglas. Era bucuroasă că găsisese un loc la fereastră în partea stângă a avionului, iar acum încerca să distingă în largul mării insula Cipru. În zadar, încă nu se putea vedea nimic.

Marie era obosită. Se sculase devreme, însă mult prea emoționată ca să poată dormi sau citi. Așadar i-a aruncat o privire pasagerii de pe scaunul de alături, o femeie tânără, care tocmai își machia pleoapele cu un fard de culoare turcoaz, ce se potrivea de minune cu nuanțele rochiei ei de plajă.

În timp ce aceasta se privea atentă în oglindă, Marie s-a uitat în oglindă: ochii verzi, părul blond, obrajii trandafirii. Doar trandafirii, nu îmbujorați de emoție. Asta a liniștit-o, până când vecina ei a izbucnit deodată:

— Uite-o pe Afrodita!

I-a dat un ghiont doamnei brunete, care stătea în dreapta ei, de bună seamă o prietenă. Amândouă s-au ridicat în picioare.

În acel moment și-a întors și Marie capul. Într-adevăr, pe peretele din spate al compartimentului *Economy* se putea vedea capul unei statui înfățișând o femeie, sub care era scris «Afrodita».

— Trimite-mi-l pe bărbatul potrivit, Afrodita! a implorat-o pe zeiță cu voce tare una dintre cele două tinere femei.

— Și mie, a intervenit cealaltă.

Marie a schițat un zâmbet, ea nu credea în așa ceva și era mai mult decât bucuroasă că nu trebuie să-și facă acum griji în legătură cu bărbații. Era singură și era fericită că este așa.

— Ar fi suficientă chiar și o aventură de vacanță, a continuat vecina ei. Pentru mine ar trebui să fie brunet și pasional...

— Iar pentru mine șarmant și să aibă simțul umorului, a completat bruneta, înainte de a lua zâmbetul lui Marie drept pretext pentru a i se adresa:

— Și pentru tine?

— Eu sunt liberă și mă bucur de asta.

Marie era pe punctul de a povesti despre studiile ei, însă în acel moment a zărit pe fereastră insula, care arăta ca o frunză verzui-aurie în largul mării. Un lanț de munți se contura ca spinarea unui dinozaur în partea de vest a insulei. Trebuie să fie Munții Troodos, unde ea urma să-și efectueze semestrul de practică. Inima a început să-i bată mai puternic și ambele colțuri ale gurii ei s-au ridicat într-un zâmbet radios.

Abia aștepta să aterizeze.

* * *

În clipa în care a părăsit clădirea din sticlă a aeroportului, a surpins-o valul de aer fierbinte cu mireasmă de mare și de lavandă.

Marie s-a îndreptat spre o bancă, punându-și bagajele alături.

Parfumul de lavandă era atât de intens, de parcă plantele ar fi trebuit să fie pe undeva foarte aproape. S-a uitat în jur, însă lumina alburie a făcut-o să clipească de câteva ori. La o oarecare depărtare de bancă a zărit tufele violete înmiresmate, care fuseseră plantate la rădăcina măslinilor. Într-adevăr, aici lângă aeroport se aflau câțiva măslini noduroși de mărime mijlocie cu fructe negre mijind printre frunzele de culoare verde-închis.

Se desfăta în baia de lumină în care stătea. A dat cu ochii de un carton, pe care era scris de mână «Marie Sommer». Bărbatul care îl ținea stătea rezemat de balustrada pasarelei care ducea în parcare. Și-a înșfăcat bagajele și a pornit spre el.

Bărbatul avea părul negru, ușor ondulat, și purta o barbă neagră, ce-i acoperea obrazii. Ea nu își dădea seama cam ce vârstă ar putea să aibă, întrucât cea mai mare parte a chipului său era acoperită de niște ochelari de aviator. Așa cum stătea în preajma unui grup de turiști în șorturi și în sandale, pantalonii lui kaki și cizmele-i greoaie de lucru se potriveau ca nuca-n perete.

Bărbatul i-a întins mâna. Strângerea sa de mână era caldă și fermă.

— Salut. Tu ești Marie Sommer?

— Da, salut.

— Eu sunt Alexandros Ioannou. Bun venit în Cipru! Cum a fost zborul?

— Zborul a fost bun. Îți mulțumesc că ai venit să mă iei.

El i-a luat valiza, a spus pe grecește doar «Ela» și a pornit-o înainte. Acest cuvânt îi era ei cunoscut din ghidul turistic, însemna «Vino».

Când pășea mai repede, șchiopăta, pesemne că ceva nu era în regulă cu piciorul său drept.

L-a urmat înspre un Jeep verde-închis, care arăta pe afară la fel de murdar ca vehiculele de teren de la ea de acasă. Noroiul uscat acoperea pe jumătate emblema Departamentului Silvic Cipriot.

A deschis portbagajul și i-a pus valiza pe suprafața plină de nisip.

Marie s-a așezat pe scaunul tocit și adâncit de lângă șofer și a deschis fereastra cu maneta, fiindcă înăuntru mirosea puternic a fum, de parcă mașina tocmai ar fi trecut prin mijlocul unei păduri care ardea.

Alexandros a învârtit de mai multe ori cheia în contact, pentru a porni mașina, însă abia la a treia încercare a luat-o din loc.

— Închide fereastra! Ridic-o imediat!

A arătat spre maneta de lângă ea, însă prea târziu.

Un nor cenușiu de gaze de eșapament a năvălit direct în mașină. Atunci Alexandros a deschis enervat fereastra din partea lui, astfel încât norul de gaze să poată ieși în timpul mersului.

Marie și-a ținut respirația, încercând să-și prindă centura de siguranță, însă cureaua lungă și gri rămăsese agățată.

— Bagă doar partea metalică în închizătoare și trage tare de partea superioară a centurii.

Ea a urmat indicațiile lui, dar partea inferioară a centurii a rămas în continuare agățată.

— Dacă ajungem la un post de control al poliției, îți pui poșeta în poală, atunci nu bate deloc la ochi.

— Dar nu îmi pun centura doar de decor, ci în caz de accident să mă...

— N-o să avem niciun accident.

Marie a scos un oftat și și-a întins picioarele, dar în același moment și le-a retras repede, fiindcă o sandală i se prinsese de un cablu, care zăcea răzleț pe podeaua mașinii. Fiindu-i teamă ca nu cumva să se curenteze, Marie și-a strâns picioarele sub scaun.

Chiar la prima intersecție s-a apropiat un vehicul de ei cu așa o viteză mare venind din stânga, încât ea aproape că o și vedea ciocnindu-se de ei, însă Alexandros a continuat să circule nestingherit mai departe, iar vehiculul s-a înscris imediat pe bandă în urma lor. Așa-i, și-a amintit ea, în Cipru se circula pe stânga.

Au lăsat aeroportul în urma lor și, la scurt timp după ce au circulat pe autostradă, au cotit brusc în direcția munților pe un drum întortocheat fără bară de protecție separatoare, astfel încât cu greu ai fi putut evita circulația din sens opus.

Alexandros și-a desfăcut centura de siguranță.

— În munți nu mai sunt controale ale poliției.

Marie s-a îngrijorat și mai tare, însă s-a lăsat păgubașă să-i explice de ce ar trebui, după părerea ei, să-ți pui centura de siguranță.

Au mers în jurul unui lac de acumulare verde-închis, înconjurat de pini, apoi au urmat cursul unui pârâu de munte de culoare turcoaz, care-și săpase adânc albia. O bucată de asfalt se desprinsese din șosea și rămăsese agățată la cinci metri adâncime de o stâncă ieșită din pământ.

S-a hotărât să nu mai privească pe geam, ci să-l urmărească pe însoțitorul, fără însă a bate la ochi. Avea brațele maro-aurii și părul închis la culoare, ondulat și lucios. În clipa următoare i-au rămas ochii ațintiți pe ecusonul rotund de pe mâneca lui cu logoul ocolului silvic: trei conifere deasupra unei văi, prin care șerpuia un râu. Îi dispăcea că el stătea mut

lângă ea, cu privirea înainte. Îi treceau atâtea gânduri prin cap, încât a început, pur și simplu, să vorbească:

— Îmi place ideea voastră cu drumețiile care durează mai multe zile la rând. Cât timp exact vom fi pe drum?

— Trei sau patru zile.

Marie a rămas o clipă tăcută, apoi a continuat.

— Am căutat pe hartă Parcul Național și am putea da fiecărei porțiuni ale traseului de drumeție câte un nume, de pildă păsări, copaci sau varietatea speciilor...

— Procesul de proiectare s-a încheiat. Ceea ce ne trebuie acum sunt oamenii care să pună umărul la treabă.

Alexandros i-a dat explicații cu privire la ce lucrări erau acum de făcut, bunăoară de tăiat copaci, de plantat cedri și de înălțat ziduri din piatră, pentru a proteja traseele de alunecări de grohotiș.

Marie a înghițit în sec; rămăsese agățată de cuvintele «Procesul de proiectare s-a încheiat». Doar venise aici ca să contribuie și ea la proiectarea traseelor de drumeție, dar se vede că acum era vorba numai și numai de executarea lor.

Conform contractului ei de practică, responsabil cu proiectul și cu îndrumarea studenților era un oarecare Stavros Georgiou. De ce nu o fi informat-o că s-au făcut câteva schimbări?

— Cel mai bine ar fi să vorbesc cât de curând cu șeful nostru.

— Din păcate, Stavros nu va fi aici în următoarele zile.

Pe Marie au trecut-o fiori reci pe spate. A lăsat din nou geamul jos, căutând un copac, de care să-și agațe privirea. Simțea că are nevoie de asta.

Nu-i plăcea când lucrurile se schimbau pe neașteptate și când învoielile nu erau respectate. Tocmai din acest motiv

iubea copacii, fiindcă aveau trunchiuri puternice, erau adânc înrădăcinați și stăteau sute de ani într-un loc stabil. Însă în loc de copaci se căscau râpe de-a lungul drumului, ca niște prăpăstii în care se scurseseră bolovani pământii.

* * *

Trecând pe lângă niște sate părăsite, Jeepul se strecura mai departe pe serpentine în sus, spre munte.

Ochii Mariei au rămas ațintiți pe o așezare formată din douăzeci de clădiri pătrate vopsite în ocră, din care mai rămăseseră în picioare doar zidurile fundațiilor, astfel încât putea privi în interiorul caselor goale. Podelele erau năpădite de iarbă și dintr-o casă răsărise un plop uriaș. Trunchiul stătea neclintit, iar frunzele străluceau verzui-argintiu. Încrederea i-a revenit.

— Mă bucur de pe-acum să văd casa de pădurari. Cunosc, bineînțeles, casele de pădurari din țara mea, dar aici, pe cele din Cipru... Sunt tare curioasă cum arată.

— Casa trebuie renovată. Poți să o vezi, au făcut-o și ceilalți practicanți – aici avem tot timpul practicanți – dar de locuit nu se poate locui acolo. Sunt locuințe în Platres sau în Limassol. În casa de pădurari nu mai trăiește nimeni altcineva în afară de mine.

— O clipă! În contractul de practică era scris așa: cazarea în casa de pădurari din Omodos.

— Doar pentru primele zile.

I s-a pus un nod în gât. Nu putea fi adevărat. Tot ce-și imaginase până atunci începea să se risipească în vânt și ea spera, cel puțin, să poată face cunoștință cu alți colaboratori, care s-o primească mai amabil.

Treptat, șoseaua s-a transformat într-un drum neasfaltat. Pe carosabil erau împrăștiați bolovani.

Alexandros a deschis radioul.

În ciuda faptului că-și cumpăraseră un ghid de conversație cu CD, Marie nu înțelegea niciun cuvânt. În schimb, cursul intensiv de engleză de reîmprospătare a cunoștințelor, pe care îl urmase, îi fusese de folos, ca de altfel și seminarul în limba engleză, la care se înscrișese în ultimul semestru. Crezuse că ciprioții vorbesc cu un accent grecesc puternic, însă colegul ei vorbea fără accent și fluent. Înțelegea tot ce spunea el și-i putea răspunde.

Deodată s-au auzit sunete stridente și ascuțite dintr-un walkie-talkie agățat în partea șoferului.

— Ce s-a întâmplat?

— Este vorba de paza contra incendiilor. Vara au loc adesea incendii de pădure, de aceea oamenii noștri studiază pădurea din treisprezece stații de observație, inspectând regiunea pentru a constata unde este foc. Până târziu în decembrie se pot produce incendii.

— Și care este situația în acest moment?

— Totu-i în regulă.

Încontinuu veneau noi mesaje prin walkie-talkie, de parcă ar fi fost niște lătrături, care pasămite anunțau încetarea alarmei, întrucât Alexandros conducea netulburat mai departe.

Lui Marie i se făcea tot mai cald în mașina care nu avea instalație de aer condiționat. A sorbit ultima înghițitură de apă din sticla ei.

— Poți opri la prima cârciumă? l-a rugat ea pe Alexandros.

— Îmi pare rău, pe aici nu sunt cârciumi, trebuie să mai rabzi vreo jumătate de oră.

Când a zărit în depărtare căsuțele albe din satul Omodos, Marie a răsuflat ușurată: aici își va petrece următoarele patru luni.

Însă Alexandros și-a continuat comentariul:

— Casa pădurarului se află mai sus de sat.

Capitolul 2

Aoprit în fața unei case din cărămidă roșie cu un acoperiș verde.

Marie și-a amintit că această casă trebuia, după spusele lui, să fie renovată, dar văzând-o de afară, nu putea înțelege de ce. Înaintea peretelui exterior fuseseră sădiți arbuști de leandru, de tamariscă și de trandafiri. Un arbust cu tulpină groasă se cățăraseră peste poarta verde de la intrare, acoperindu-i partea superioară cu bogăția-i de flori violete.

— Ce splendid a crescut această bougainville! a exclamat Marie.

Alexandros a încuviințat, dând din cap.

— Ei, văd că măcar te-ai ocupat de flora mediteraneeană.

Aerul său de superioritate nu-i plăcea, chiar absolut deloc. Intenționa să clarifice anumite chestiuni, de îndată ce va fi vizitat casa.

El a împins cu putere poarta grea de la intrare, iar Marie a intrat în urma lui în vestibul.

Au apucat-o la stânga, intrând printr-o ușă întredeschisă în birou. Două mese gri de lucru din metal se aflau în încăpere, una imediat sub fereastră, cealaltă la perete. I-au căzut ochii pe un telefon vechi cu disc. Făcea un contrast puternic cu laptopul de pe cealaltă masă. Pe pereți a observat postere cu plante și animale: majoritatea erau plante otrăvitoare și păsări cântătoare.

Au părăsit biroul și s-au dus pășind prin hol pe parchetul scârțâind în camera de zi și apoi în sufragerie. Acolo era un șemineu din cărămidă roșie, lângă el un coș plin cu lemne de foc.

Marie era tulburată: șemineul, mirosul lemnelor de foc, peretele tapetat cu pietre de râu. Toate acestea îi aminteau de casa bunicilor ei.

Lângă șemineu se afla un televizor, ecranul era îndreptat spre o canapea cafenie uzată. Lângă ușă era o masă din lemn cu șase scaune. La fel ca pe vremuri la bunicul ei.

A căutat cu privirea pe pereți coarne de cerb, însă aici nu erau. Bârne din lemn pe tavan? Acestea erau, însă nu decorate cu capete de îngerăși, ca la bunicii ei. Și-a pus în gând întrebarea dacă în spatele casei se afla cumva și o grădină.

Alexandros a condus-o mai departe prin hol în bucătărie.

— Aragazul este străvechi, mașină de spălat vase nu avem, nici aparat de făcut cafea și nici un cuptor cu microunde.

Marie și-a făcut ochii roată. De cele mai multe ori, oamenii le arătau celorlalți cu mândrie cum își aranjaseră interiorul casei. De ce oare îi arăta Alexandros doar părțile negative? Dar într-un fel avea dreptate, bucătăria asta îi amintea mai degrabă de una dintr-o casă veche, țărănească.

Au trecut prin fața ușii deschise de la debara și au ajuns la ușa care dădea în afară pe terasă. Băncuța de la soare? Uite-o!

Marie a ieșit afară și s-a așezat pe bancă, de parcă ar fi vrut să se convingă că nu visează. În partea stângă se afla o grădină de zarzavaturi cu fasole pe araci și cu roșii. Pe pietrișul din spatele casei era o masă albă din metal cu patru scaune.

S-a ridicat și a luat-o pe alee până la capătul celălalt al grădinii. Era perfect conștientă de zgomotul produs de pietricelele de sub picioarele ei și de praful fin pe care-l răscolea. În

partea din spate, pietrișul se confunda cu gazonul, pe care se afla un șezlong. În grădina bunicilor ei, în spate, în partea dreaptă, fuseseră niște stupi.

S-a întors către Alexandros, care aștepta în ușa de la terasă.

— Sunt pe-aici și stupi?

Alexandros s-a uitat la ea iritat.

— Ultimul pădurar a avut câțiva. Acum nu mai e niciunul.

— Păcat. Bunicii mei aveau mai demult câțiva. Mă mir că tu încă mai poți locui aici. Bunicul meu a trebuit să plece, întrucât casele de pădurari au fost transformate în clădiri administrative.

— Chiar nu vrei să-ți vezi camera?

— Cum să nu, bineînțeles.

Trecând prin bucătărie și prin hol, s-au întors în camera care se afla direct în fața biroului.

Era amenajată spartan, un pat îngust din lemn și o noptieră se aflau la peretele din dreapta, la stânga era un dulap. Și camera ei avea un șemineu. În afară de un poster înfățișând ciuperci din Munții Troodos, pereții erau goi, iar podeaua tocită.

Fereastra oferea o priveliște asupra unei livezi de piersici. Își imagina cum, pe acel fundal, piersicii ar face primăvara flori roz. Atunci totul ar arăta ca pe o ilustrată. Acum atârnau de crengi fructe coapte galben-roșiatice.

A deschis fereastra și a tras în piept mireasma delicată de piersici.

Alexandros a condus-o în hol:

— Camera mea este imediat alături, vizavi de camera cu șemineu.

— Și unde sunt colegii noștri?

— Nu este decât unul singur, iar acela este șeful nostru, Stavros, care locuiește împreună cu familia lui în sat.

— Carevasăzică, noi locuim aici complet singuri, iar automobilul îți aparține?

Abia acum și-a dat seama Marie ce însemna asta. Era o situație neplăcută.

Dacă avea să locuiască atât de aproape de un bărbat, atunci ar trebui să se înțeleagă bine cu el, dar se îndoia că în cazul lor, al lui Alexandros și al ei, să fie chiar așa. Poate ar fi trebuit totuși să-și ia o cameră la un hotel din Larnaka.

— Eu mai am și mașina mea și încă un mountain-bike. Tu poți folosi bicicleta, a adăugat Alexandros.

Între camera sa și debaraua cu unelte se afla baia. O privire aruncată în camera de baie a făcut-o să încremenească de uimire. Dușul simplu fără perdea fusese, într-adevăr, curățat, însă alături se afla un boiler alb și înalt, lângă care erau așezate, una peste alta, bucăți de lemn. Pentru a face un duș cu apă caldă, ar trebui să încâlzească boilerul cu lemne. Să sperăm că va funcționa!

Abia acum înțelegea Marie ce voia să zică Alexandros prin renovare.

— Mai există și o altă baie?

— Da, însă aia are numai o toaletă și se află în șopron. Doar ți-am spus că această casă nu corespunde ultimului standard de confort.

S-a rezemat calm de tocul ușii.

— Aici nu a locuit niciodată vreo practicantă o perioadă mai lungă de timp. Ele își petrec câteva zile aici, după care își caută o cameră prin sat sau în oraș. Pe asta le-o pune Departamentul Silvic la dispoziție, fii fără grijă! Împrejurimile

sunt de vis, dar casa este veche. Nu este antică și nici primitoare, ci pur și simplu veche și degradată.

Avea dreptate. Asta era descrierea obiectivă și lucidă a stării ei: «veche și degradată». În sat, casele erau probabil vechi și primitive, iar în oraș moderne și confortabile.

Însă mai era un detaliu, pe care Alexandros nu-l sesiza, și anume dragostea față de bunicul ei și față de casele izolate, în apropierea cărora se aflau copaci, de care se putea agăța atunci când simțea că i se clatină pământul sub picioare.

Să trăiască în această casă însemna să locuiască în preajma lui Alexandros. Ar trebui să-și precizeze interesele și să nu se lase dădăcită.

— Și la noi există case de pădurari cu instalații sanitare rudimentare.

Că nu văzuse până atunci un asemenea boiler, asta nu i-a mai spus.

— Vino să-ți arăt locul tău de muncă.

Sperase să nu trebuiască să înceapă să lucreze imediat după lunga ei călătorie. Însă spre surprinderea ei, au trecut pe lângă birou și au ieșit afară.

La câteva sute de metri depărtare de casă începea un drum, în stânga și-n dreapta căruia fuseseră plantați cedri mici. La o oarecare distanță se înălțau din pământul alb și stâncos pini și arbuști răzleți. Pe partea dreaptă a drumului erau stivuite douăzeci de răsaduri de cedri, care așteptau să fie plantate.

— La noi se ocupă angajații ocolului silvic de plantări.

Marie l-a privit nedumerită.

— De săpatul gropilor, de plantarea cedrilor; dacă alți copaci stau în drum, de înlăturarea lor cu drujba. Schimbă-te, apoi o luăm din loc, sau ești prea obosită?

— Astăzi sunt într-adevăr prea epuizată după călătoria asta lungă, dar mâine îmi poți explica totul, a precizat ea înainte de a se întoarce în grabă în casa de pădurari.

Alexandros a bombănit ceva în grecește, ce ea nu a înțeles, dar în acel moment îi era totuna.

Și-a sunat părinții, le-a povestit despre zbor și despre casa de pădurari și s-a retras în odaia ei.

În timp ce zăcea pe pat, gândurile i se roteau în cap. Îmi place cum miroase aici, a lemn. Ce văd: dealurile, câmpurile, copacii, casa veche. Ce aud: ciripitul păsărelelor, foșnetul copacilor.

Totul este așa cum trebuie să fie.

Se simțea ca acasă, fiindcă deodată i-a apărut în fața ochilor casa cea mare și albă din piatră. Cu obloanele ei verzi, clopoțelul de lângă ușa de la intrare și fântâna din curte. Și deodată s-a deschis o fereastră de la bucătărie și bunica ei i-a întins o farfurie cu prăjituri cu rubarbă, pe care ea a luat-o zâmbind.

Apoi i-a fugit gândul la prezent și zâmbetul i-a pierit: în această casă de pădurari nu se afla nicio bunică drăgăstoasă, ci numai un coleg, care pasămite nu-i dorea prezența. Să sperăm că șeful este altfel.

Agățându-se de acest gând, încet-încet, a adormit.